

Copyright © STELIAN TURLEA

Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2010 pentru prezenta
ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente
din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA
și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TURLEA, STELIAN

Greceanu / Stelian Turlea;
București: Crime Scene Publishing, 2010
ISBN 978-606-8139-60-9

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Comanda nr. nr. 8/04.08.2010

Bun de tipar: august 2010

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Stelian Turlea

Greceanu

roman (cu un) polițist

ediția a doua

1.

Pălărie pe ochi, ochelari negri, guler ridicat, haină de blugi ajustată pe talie, mânile în buzunarele pantalonilor evazați. Parcă m-aș deghiza. Chiar asta cred că fac când pornesc în misiune; de fiecare dată e ca și cum m-aș pregăti să dau în vîleag o bandă care terorizează lumea.

De mic mi-a plăcut să-i prind păia răi, jocul care mă amuză cel mai mult era de-a hoții și vardăștii. Mereu am vrut să fiu vardist, să alerg după ei de fură, nici nu era greu, toti se-nghesuiau să joace rolul hoților, văzuseră prin filme că sunt plini de bani și umblă în mașini scumpe, cu femei aiuritoare agățate de brațele lor. Vardăștii abia de-și trăgeau pârțurile, aşa-mi și ziceau, Greuceanu Pârțulică face lampa tot mai mică, n-avea nici un sens, mă lăsa rece.

Dar cred mai mult că vardăștii aveau o faimă proastă pentru că lumea nu văzuse decât milițieni dăia cu capul pătrat, făcuți pe puncte, care nu știau decât să te salte și să te bată c-așa primiseră ordin, sau ziceau că ești dușman al poporului, sau nu ieșeai cu ploconul, sau nu le plăcea mutra ta. Vardăști sau milițieni, pentru toti era totuna, și pentru mine. Nimeni nu văzuse milițianul că se duce și-l înhăță păla care-a furat. Asta voiam să fac. N-o să mă apuc acuma să spun cum erau vremurile, cine n-a trăit asta n-o să mă credă.

Vrei să te dai cu ăștia care așteaptă să le pice para mălaiață, măi Pârțulică? Dar eu văzusem într-o cutie cu poze din podul bunicului un vardist care se holba la tine, drept de parcă înghițise un ciomag, cu centiron lat, uniformă ușor boțită, mustăți enorme răsucite, ochi bulbucați și șapca uriașă ținută la subțioară de brațul strâns lipit. Pe spatele cartonului îngălbénit cineva scriseșe cu o cerneală

care fusese, pe vremuri, violetă «Înainte să-l prindă pe Terente».

Cine era Terente? am întrebat.

«Ehei, ce vremi!» a ofstat bunica, își cam pierdea mințile și rămânea cu privirea fixată într-un punct, de parcă de-acolo ar fi urmat să răsără vreo nălucă și aşa o fi fost și atunci, că parcă se vedea cu mult înaintea ultimului mare război, nu vorbea niciodată de vremurile alea, și nici a doua oară când am întrebat-o cine-a fost Terente nu mi-a răspuns, nu mi-a zis nici măcar cine era vardistul cu mustățile răsucite, nu era cineva din familie, și, în scurt timp, bunica a murit și n-am mai avut pe cine întreba. Și pe urmă am uitat.

2.

Am intrat în poliție certându-mă cu toată lumea, că anta nu-i meserie, c-o să-mi plâng zilele, c-o să rămân pe drumuri când m-or da ăia afară de incapabil, că fac de râs familia, dădeam din cap la toate, băiatul ăsta-i dus cu pluta și-or fi zis cu toții.

N-au trecut mulți ani și s-a schimbat regimul, abia apucam să mă obișnuiesc și era sigur c-o s-o iau de la capăt.

Nu ștui ce-am făcut în poliție asta nouă de le-a plăcut și m-au trimis o juma' de an la o școală, unde tot ce-am învățat a fost trasul cu pistolul și artele martiale, astea m-au dat gata, primul am fost. P-ormă m-au dat la o secție care avea nevoie de oameni pe stradă, aşa că patruleam și flueram, nu singur, da' nu-i vreun chichirez să flueri după mașini nici când ești în grup, când am făcut-o singur oi și călcat pe unii pe bombeu, s-au plâns rău și m-au retrас.

Am ajuns conțopist, la archive.

Îndosariez.

Clasez.

Așez pe căprării.

Fișez.

Adică-s la munca de jos. Da-mi place. Pun ordine. Dacă vrei dosarul cutare din anul cutare, cu mardeiașul cutare, și-l dau pe loc. Totu-i aranjat pe nume, probleme ani, alfabetic și cronologic. Colegul meu zice că-i muncă degeaba, nu merită. Nu cred. Și peste cincizeci de ani, dac-o mai fi arhiva asta, găsești orice vrei în cinci clipe. Mai am de lucru până s-o termin, nu mă plâng, dar sun pe drumul bun.

Uneori dau peste dosare despre care auzisem că s-au pierdut, ascunse în spatele rafturilor, n-am de ce să cred că au fost puse acolo dinadins, puteau să alunece. Șeful mi-a zis s-o las moartă, să fac un rând cu dosarele pierdute și găsite, poă' să fie nevoie de ele în vreo zi, deși nu prea crede. Am rafturi cu schimbări de domiciliu, rafturi cu neidentificări, rafturi cu criminali în serie, nu-mi închipuiam să fie atâtia, rafturi cu urmăriți, câtă frunză, mai multe rafturi cu NUP-uri, ăștia-s și cu neînceperile de urmărire penala, care-au scăpat adică, nu stau eu să judec dacă pe drept sau că au uns roțițele care trebuie când trebuia. Uneori mă-ntreb de ce stau toate dosarele astea aici la poliție și n-au ajuns la judecător. Dar e un răspuns prea greu de dat.

E greu nu cu dosarele, ci cu hârtiile cu reclamații care se strâng cu nemiluita. Nici n-am crezut că atâtia oameni se plâng de una sau de alta, mulți se află-n treabă, n-au că face, își toarnă vecinul că lasă gâsca să pască pe stradă și gâgâie prea strident când o sperie copiii sau că de-alături nu iese și el să sape florile în fața blocului.

Dar mulți au probleme, certuri, încăierări, ciomăgelii, injunghieri, capete sparte, furturi, scandaluri, amenințări, cu moartea, cu focul, cu sănătajul, pentru fiecare caz trebuie să existe o rezoluție. Înainte să le aranjez într-un raft, încep să tesc atent. Mă obișnuiesc cu stilul reclamațiilor, încep să cunoasc rezoluțiile, dacă există, mă mir uneori cum de n-au

făcut legături între cazuri, dacă până și mie îmi sar în ochi o fi ceva, dar nu se face să atrag atenția cuiva, șefu-i șef, nu te vâri în oala lui, dacă nu vrei să-ți ardă una peste ceafă. Scatoalce d-astea am tot primit.

Am observat de câteva ori niște inadvertențe care prea săreau în ochi și le-am spus șefilor. O dată a mers și-a venit unul de mi-a strâns mâna, rezolvase cazul și primise o recompensă, dar cum erau și alții de față când i-am spus ce observasem, a ținut să mă răsplătească că-o bere, să nu se spună-n secție că-i cărpănos. Altădată a mers din nou și-am auzit că au prins un șmanglitor demult căutat. Dar pe urmă au început să se uite chiorâș la mine, prea mă băgam ca musca-n fundul calului, să-mi văd de treaba mea, pentru care eram plătit! Mi-am văzut.

N-am renunțat să citeșc atent toate reclamațiile, cu rezoluții sau nu, care ajung pe masa mea. Multe mai sunt! Așa mi-au căzut ochii pe foile care vorbeau de diamantele pleuite.

3.

Mai înainte ar trebui să vă aduc în orașul nostru și vă spun cum să treabă.

Orașul nostru e mare, nu cel mai mare, dar orișicât, ai unde să te-nvârți adicătelea, găsești și centrul istoric și cartiere de blocuri, are și tramvai, și troleibuz, și autobuz, și echipe de fotbal, fiecare cu stadionul ei, și bulevarde să te plimbi după ce-ai pierdut vremea în supermarketuri. N-o fi cel mai frumos, dar eu unul cred că e foarte frumos. N-are însă liniște. Și asta de ani buni.

Când au fost ultimele alegeri, primarul, care e împărat peste toți, a promis să aducă liniștea. Îi e greu, asta-i clar, au trecut doi ani de când l-a votat lumea dându-l de-a berheacu' p-ăl dinainte, dar degeaba. N-a putut, n-a avut cu

cine să-și facă treaba, o mai fi amânat din motive care mi îmi scapă, oricum n-a mișcat mai nimic în povestea cu liniștea. Nu cred că ne-a tras în piept. Oricum, orașul e la fel de nebun.

Semnul cel mai clar că nu s-au liniștit lucrurile este înfățișarea de seară. Cum se lasă întunericul, omului i-e frică să iasă pe stradă. I-e frică lui și înainte să se-nseze, dar când e noapte, parcă a dat careva cu insecticid și fugătoți mânăcând pământul.

Puținii care se mai încumetă să iasă pe stradă asistă la bătăi între bande rivale, la scandaluri și oase rupte, la curse nebune cu mașini fișoase, sunt buzunăriți bine, bătuți, netam-nesam, femeile-s înghesuite și violate sau măcazăramân fără bijuterii – nu-i de trăit.

Orașul e plin de săli de jocuri de noroc și cazinouri deschise în pivnițe încăpătoare, barurile sunt la tot pasul, mă întreb cum rezistă la concurență, de unde ies câștigurile și nu reușesc să văd altceva decât droguri și trafic cu femei.

Toți cei care pot, fug din oraș, cu mașini, cu familii, cu iubite, și-au făcut case pe colinele din zare, din ce în ce mai multe, din ce în ce mai departe, aproape că au înălțat altă oraș care înaintează spre munte. Își lasă aici doar administratorii sau o parte dintre gorile, cu sarcina să mențină ordinea stabilită a lucrurilor. Mai vin să-și colecteze banii, să se distreze, să-și caute amante noi. Cred că, pur și simplu, nu se pot desprinde de viața orașului, ar fi morți fără ea.

Am clasat plângeri ale proprietarilor de magazine obligeați să plătească taxă de protecție, plângeri ale negustorilor obligați să vândă la un preț anume, plângeri ale celor păcăliți de cămătari și notari, plângeri ale celor dată afară din casele râvnite de mafioți, plângeri ale celor care nu puteau închide un ochi de vacarmul manelelor cu care-șă încheie ziua nu-șă' care smecher, plângeri ale celor rămași fără mașini, plângeri ale celor buzunăriți în scara blocului, nimeni n-a mișcat un deget.

Dacă ajung eu să clasez hârtiile, e clar că s-a ales praful. Au fost prinși mardeiași mici și mari, dealeri amețăti de

cocaină, pești care se închipuiau Al Capone, au trecut toți printr-un simulacru de proces, au rămas după gratii doar cățiva, de prăsilă, restu-s liberi. Mor când îi văd cum își plimbă, cu nasul pe sus, bicepșii tatuați cu sfincși, balauri, sirene și liane și-și zornăie lanțurile de aur atârnate la gât!

O să-mi spui că povestea mea e cusută cu ață albă sau că așa e-n toate orașele mari. O fi. Dar poate că p-acolo nu-s atâția zmei sau poate că există vreo poliție mai fermă care să le vină de hac. Nicio sansă la noi. I-au lăsat să facă ce vor la început și, când s-au trezit să-i mai adoarmă, ne încalecaseră. Pas de mai mișcă. S-a dus liniștea.

Cam atunci a apărut primarul asta nou.

4.

Nu mă interesa politica nici cât negru sub unghie. Nici alegerile. Nici azi nu mă interesează. Habar n-am de ce. M-am luat după lumea care spune că toți și din politică sunt o apă și-un pământ, se gudură până le dai ce vor, promă-ți-ntorc dosul. Și unii și alții vor să se cătere acolo sus, să-și umple teșchereaua, mi-a zis bine taică-miu să numă-ncred în niciunul că sunt mâna-n mâna, degeaba se bălăcăresc ca la ușa cortului, după ce trece daravera îi vezi la braț, cum dau tunuri împreună. Mai rău e că ăștia din urmă s-au înălitat cu interlopii, aşa zice lumea, și ca mine, politiștii, ar trebui să știe. Adevarul e că știu, aşa e, dar singur nu prea am ce să fac.

Și uite c-apără omul meu, făcuse toate meseriaile, zicea, fusese zidar, șofer, salahor, student, inginer constructor, și chiar scrise o vreme la ziar, intrase după decembrie – să de-l înjură unii și-l blagoslovesc altii – într-un partid și leșise când s-a lămurit cum se mânâncă politica, se întorse la meseria lui de constructor, n-avea chef nici să-i conduce pe alții, nici să le spună cum să-și facă treaba, nici să

le schimbe vietile, nici să se dea el grozavul grozavilor, voia doar să pună ordine în orașul nostru după zece ani de la decembrie și, se săturase să audă pe fiică-sa că nu poate ieși pe stradă de frica interlopilor. Hotărâse să candideze împotriva tuturor, fără nimeni în spate, dacă oamenii vor să se schimbe ceva, ori să i se alăture, dacă vor să-și ducă zilele în mocirlă, să nu-l voteze.

L-au huiduit foarte mulți la început, i-au râs în nas, l-au fluierat, i-au strigat să-și ducă părțurile-n altă parte. Adică cum, ieșe din multime unul ca ei, cu nimic măbreaz, fără un partid în spate, cum se poartă, să vedem și noi cum stă treaba, care-i culoarea omului adicătelea, și se apucă să-i beștelească că stau ca prostii în mocirlă și nu fac nimic? Cin' te crezi, dom'le? Da' dacă e cum spune omu'? Asta nu se-ntreba nimeni la început.

El continua să vorbească lumii, unde se nimerea, la piață, urcat pe căte-o ladă de scânduri, în stații de autobuz, pe treptele tribunalului, să-l vadă toți care treceau. Are o voce puternică, o auzi de departe. Se cutremura aerul când le cerea să i se alăture. Dacă nu s-ar fi înscris candidat la comisie – o mână de sprijinitori îi trebuie pentru asta, l-ar fi săltat sigur pentru tulburarea liniștii publice – dar aşa n-aveau ce face, oricât protestau candidații celor enșpe partide.

Nu dădea nimeni o ceapă degerată pe vorbele lui, iacă înc-un nebun care se vrea împărat. Se dusese însă vorb, și oamenii se opreau să-l asculte, curioși, amuzăți și nu prea din ce în ce mai mulți, dar nu atât de mulți încât să crezi că se mișcă ceva. Avea o voce frumoasă, nu numai puternică. Si ce spunea parcă voiai să auzi, chiar de tăi se părea poveste.

Îmi tot spunea ce mai face și ce mai învârte colegul meu de arhivă, unul care zicea că vrea să-și termine liceul la serial și nu prea se-ndemna. Îl văzuse și-i ținea partea altfel noi, politiștii, n-avem voie să avem păreri. Prin ziare nu apărea vreo iota despre campania omului. Nu exista. M-a tot bătut la cap, vino, dom'le, mâine după-masă, la

statuia Libertății, a chemat lumea acolo de vreo săptămână, a zis că atunci se va hotărî dacă merge mai departe cu cei care-l vor sau își vede de trebile lui. Hai să-l auzim și noi.

M-am dus, ce-aveam de pierdut? Vedeam și eu unul deșul de nebun să creadă că schimbă ceva. M-am dus fără uniformă.

Se strânsese o mână de oameni, fumau, mâncau semințe, câte unu' trăgea o dușcă, se foiau, se ciorovăiau pe ce auzise fiecare și pe ce credeau că înțeleseră, făceau planuri, cum ar face el dacă fi în locul cutare sau în locul cutare și, mamă, ce i-ar da de-a berbeleacul păla sau pălălălă! Toți erau candidați.

– Nu te mai da, bre, aşa grozav, că-i doar vorba de mata!

– Hai sictir!

Trecuse cam de multișor ora la care omul trebuia să vorbească, lumea-și pierdea încet-încet răbdarea, unii-l făceau neserios, minciinos, vorbe-n vânt, nesimțit.

– V-am zis io că-i tot o brânză! E ca ăilalți, te trage-n piept să să-ncăpătuiască el. Ne-a pus să ne strângem ca prostii, să-și râză de noi!

– De unde știi, nene? Poate o fi avut omul o treabă!

– Mai treabă ca asta nu se poate!

Atunci a apărut, nu știu pe unde venise. S-a urcat pe treptele statuii și murmurile s-au liniștit, mai șopocăiau câte unul nerăbdător că nu-ncepe odată. Omul a făcut un semn și lângă el a urcat o femeie foarte Tânără. Doamne, cât era de frumoasă! Avea brațele și capul bandajate și rochia îi era pătată de sânge. Au izbucnit murmurile de alt fel.

– Asta nu vreau să se mai întâmple! a spus omul cu vocea lui puternică.

Din câteva vorbe am aflat că Tânără femeie era fiică-sa, studentă la drept, sau cam aşa ceva, venise să-l ajute în campanie. Cineva o bătuse bine, un grup de bărbați mascați, au umplut-o de sânge, fără să-i rupă oasele, fără să-o tale, vin acum de la spital, nu e nimic foarte grav, trece

repede. Dar au vrut să-o sperie, să fie un avertisment, ce se poate întâmpla dacă tatăl său tot vrea să ajungă împărat. Așa i-au spus. Nu știe cine sunt agresorii. Puteau fi interlopi speriați de discursul lui, puteau fi plătiți de contracandidații săi, dar refuză să credă că partidele politice ar fi capabile să recurgă la tactică dintr-astea abjecte. Omul însă, avea un mesaj de transmis, se sfătuise cu fiică-sa și ce avea să ne spună era fără întoarcere.

Avusese de gând să se retragă, pentru că nu văzuse entuziasm pentru programul lui. Dar acum era hotărât să meargă până la capăt, orice i-s-ar întâmpla lui și orice i-s-ar întâmpla fiicei lui. Trebuie să lupte cu sistemul. Cere protecție din partea poliției. Dacă o va primi, va fi bine. Dacă n-o va primi, va fi iarăși bine, el va merge mai departe. Cineva va răspunde. Așa cum cineva trebuie să facă ordine în orașul său, cu orice preț. Sau măcar să încerce să facă ordine. Dacă cine vrea ca lucrurile să nu se schimbe e atât de prost încât să-l omoare, să-i rupă picioarele, să-l schilodească, să-l bage în spital, n-are decât, să facă din el un martir, iar el o să câștige și-n felul acesta.

Lumea-l ovăționa. Se strânsese să tot mai mulți, ca la urmă, cine nu fusese de la început voia neapărat să știe cine vorbește, apoi cine-a bătut-o pe fată, și violat-o? A și violat-o? se interesa căte-un nepoțit, vezetă, nene, de drumuri mătale, ai vrea acu să-ți pună și film porno? Cine n-auzea rugă pe cei cu urechea fină să le spună și lor, da' bine-i măzice, dom'le, io cu acesta merg, parcă-ți altfel, dă la ce participe?

Nici nu-l mai ascultam pe bărbat, eram surprins de căde repede și de căt de mulți treceau de partea lui, gata să meargă până-n pânzele albe, dacă omul nu ceda. Sun sigur că atunci s-a-nțors roata.

De-a doua zi i-a însoțit tot timpul căte-un polițist și pe el și pe fiică, au apărut afișe cu mutra lui și cu sloganul *Mă votezi doar dacă vrei să se schimbe ceva*, nimici nu știe cine le făcea, acestea costă averi, n-avea el bani. Unii spun că le-au plătit un oarecare ale cărui afaceri n-au avut vreodată

de suferit, nici înainte, nici sub mandatul lui. Greu de zis. Unii spun că ar fi primit și-o cămărușă în care să se adune el și oamenii lui, peste noapte mai mulți, chipurile ca sediu de campanie, dar că ar fi refuzat-o, nu cred nici măcar că ar fi primit-o, cine să i-o dea?

Vorbea oamenilor tot pe stradă și se adunau câtă frunză. De multe ori erau printre ascultători unii care-l înjurau și-i strigau măscări, du-te dom'le și spune basmele antea la nepoți, alții-l lăsau să vorbească doar după ce erau neobișnuiti dintre rânduri de cei care voiau să audă, se pornea o hârmălaie numai bună să împăraștii adunarea, polițiștii de pe margine așteptau mereu o scânteie care nu mai venea, vedea cum îi mânâncă palmele să ardă câteva bastoane. Deșteptii se strecuau printre oameni doar să facă garagață, să agite lumea, să-l întrerupă, să-l enerveze, poate-o ieși eu bătaie și-l rad de pe lista candidaților. Omul era de neclintit, îi lăsa să vocifereze, le răspunde calm sau le cerea ascultătorilor să-i linistească ei pe provocatori. Și continua să le spună cum ar trebui să scape orașul de lepre și interlopi.

A doua zi o lăua de la capăt și erau și mai mulți, și dintr-o parte, și dintr-alta.

Tineri fără căpătăi au fost prinși de poliție dezlipindu-i afișele și dându-le foc. N-au pățit nimic, erau minori.

Cățiva care se arătau mai des la mitinguri au apărut cu ochii învinetiți și pormă deloc, lumea zicea că juraseră că nu mai ies din casă, așa, fără motiv.

Pe ușa blocului unde locuiau au fost scrise măscări, iar pe ușa apartamentului au fost scrise amenințări cu moarte. Nu se știe cine le-a făcut și nu s-a deschis nici o anchetă, erau chestiuni minore.

Au apărut articole despre legăturile omului cu poliția politică, în fostul regim, dar toată lumea a izbucnit a râs în hohote, toți știau că făcuse pușcărie după ce semnase un protest sindical. Susținătorii lui au jubilat: ia, te uită, dom'le, se sperie de om!